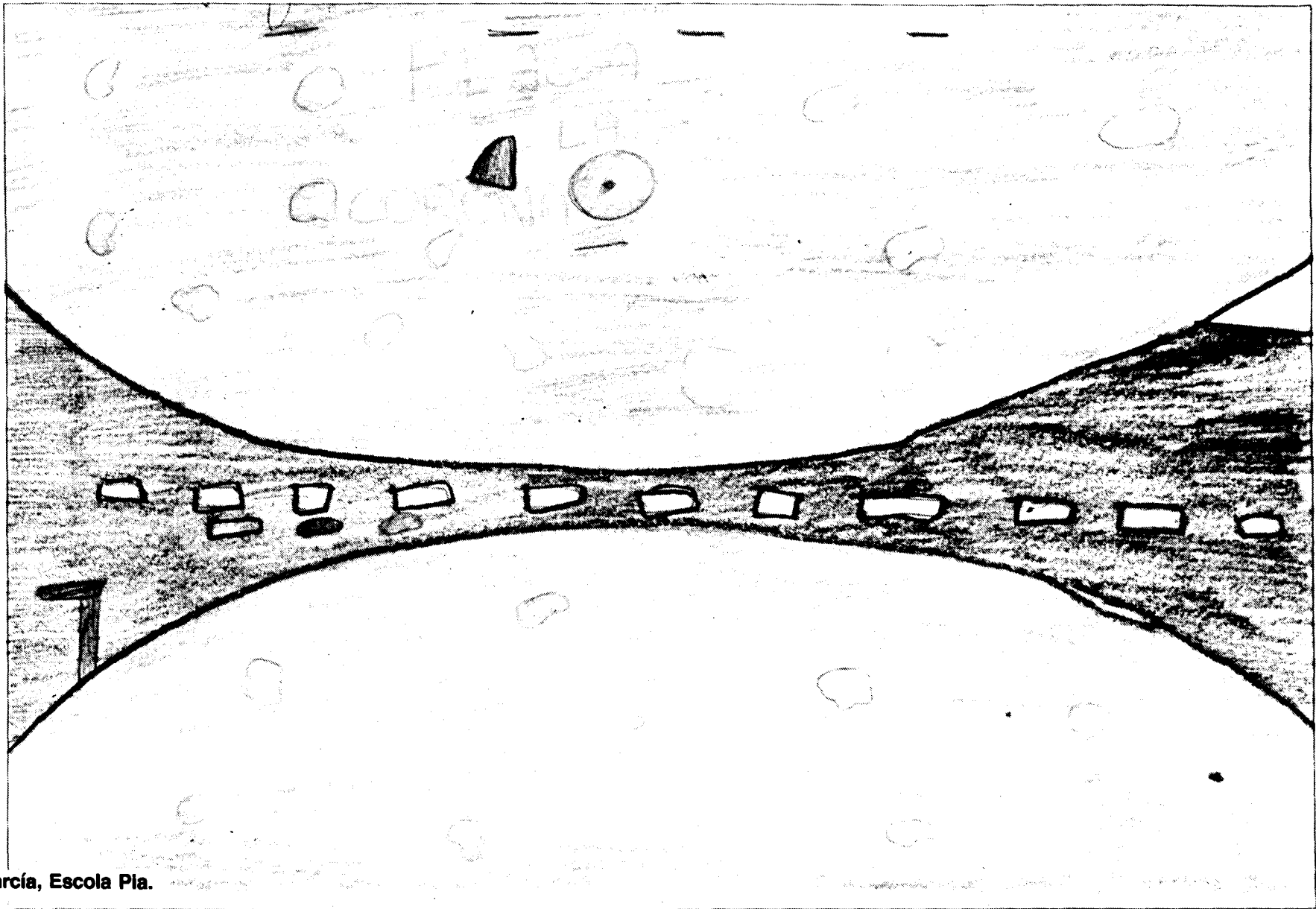

1r. Premi dibuix, categoria 11-12 anys "Plaça la Corona"

Sergi García, Escola Pla.

1r. Premi contes de 8è: L'Orde del Vallès

Tres cavallers creuen veloçment el riu Congost i es dirigeixen cap a la Porxada, mercat on s'hi troben les meravelles dels dos mons: Orient i Occident.

El que diferencia aquestes tres figures de la multitud que entra aquest matí a la ciutat de Granollers és la seva vestimenta, una mena d'hàbit de color ocre que amaga l'uniforme de la prohibida "Orde del Vallès".

Havien anat a moltes creuades, i a l'última havien aconseguit fer-se amb el botí del Califa d'Argell quan escapava de les tropes cristianes. El comte de Granollers, per tal de quedar-se amb el botí, va prohibir l'Orde i va arrestar a la majoria dels seus components. Malgrat els va agafar per sorpresa, una tercera part del botí, la més valuosa, la van poder amagar quatre "Vallensots", així els hi deien. Era la parte més valuosa perquè contenia el bastó del Califa amb un diamant a l'empunyadura, conegut amb el sobrenom del "bastó de la neu" pel seu to blanquinós. La van amagar sota l'altar de l'església de Sant Fèlix, on veritablement estaria segur, vigilat per la panxa del mossèn, gran amic de l'Orde.

La taverna de l'Olla és a poques passes del mercat. El seu cartell vermellós, que ginyola terriblement, acaba donant més animació a l'atapeïda taverna.

Al costat d'un petit finestró està en Bernat, cap de l'Orde, un home robust i jove, que només entrar els mirava sorpresa.

—Però no veieu que ens descobriren si aneu vestits de monjos en una taverna! —els diu empipat.

—Doncs és veritat! —va dir el gras, mirant les altres taules.

—Hem de fer alguna cosa.

—Deixa-m'ho a mi, noi.

L'hi fa un ull al seu company de gresca i comença a predicar.

—Ai de vosaltres, pecadors, que no sabeu fer res més que anar ebris! Anireu a l'infern i us fregireu amb cervesa!

Un cor de rialles surt de totes les taules.

—Au, vinga, sortim d'aquí, parlarem millor en un altre lloc.

S'asseuen en un petit banc de pedra del frondós parc de Llevant, a la vora del riu, on uns picarons intenten inútilment guanyar-se uns rals fent teatre. El cap parla:

—He trobat en un vell comerç el mapa d'un túnel que va des d'una casa en runes al castell. Us espero a les onze al costat de l'església, o sigui que no us entretingueu amb les bufones.

La nit queia sobre el Montseny quan quatre genets pugen sigilosament per un camí pedregós, des del qual s'arriba al castell del Comte de Granollers. En un petit replà, il·luminat per la blanca lluna, avui plena, es distingeix el que havia sigut un petit molí i del qual resten les ennegrides runes. De mica en mica es van acostant. Des del replà es veuen algunes llums que els fan companyia. Ja són prop de les dotze, quan en veu baixa el cap alerta.

—Millor que no ens vegin, o sigui que desmuntem, i ràpid.

Deixen els cavalls i s'apropen a un forat mal fet i que desprèn una forta pudor de descomposició.

—Vinga, baixem!

—Ei, segur que no t'has equivocat de túnel? —diu el grassonet tapant-se el nas.

—Bé ara que hem baixat tots us ho puc confessar —diu en Bernat mentre encèn una espelma—. El que vaig trobar era el mapa del clavegueram, en el qual una petita boca dóna al pati interior de la presó.

—Ara ja sé què és el que estava remenant amb les mans des de fa estona—, diu empipat un.

—Millor que no m'ho diguis, em sembla que vomitaré.

En la llunyania veuen un raig de llum, presumiblement seria la reixa del clavegueram del pati interior.

—Pugem, vinga!

Unes figures borroses en moviment travessen el que es podia definir entre un jardí i un camp de tomàquets. Donen voltes durant una hora fins que casualment troben la porta d'accés a la torre. Ara es presenta un problema: com encarregar-se dels vigilants?.

—Tinc una idea que de segur no fallarà.

—Quina? —diuen tots alhora.

—Avui és cap d'any i aquests guardians estan farts de vigilar, i voldran també un gall dindi per celebrar-ho. Doncs els hi farem caure.

Un d'ells, gran imitador d'animals, comença a fer els sorolls particulars d'aquesta bestiola. S'obre la porta i dos soldats surten disparats, amb la intenció de fer un preciós àpat, però acaben la carrera amb un cop al cap. Dins estaven els "Vallensots" empresonats estirats per terra i roncant com a beneïts.

—Ei, ei, ja som aquí, vinga, aixequem-vos!

Ràpidament s'aixequen i, mig adormits, surten.

—No us heu banyat des de fa temps, eh?

—No, "maco", és una nova colònia per a cavallers que està de moda a Granollers.

Els que no estaven deserts ho fan en aquell moment. Uns es queden esperant a la claveguera mentre cinc o sis van a recuperar el tresor que té el comte. Mentre creuen els majestuosos passadissos des d'una porta un guàrdia borratxo els hi diu:

—Busqueu la festa de disfresses?, hip! —i, sense esperar resposta, continua—: a mà dreta, hip! i bon any nou!

Entre el perfecte desordre que es vivia al castell passen desapercebuts i fins i tot entren tranquil·lament en la sala del tresor. I tal com havien vingut se'n van.

A la claveguera es reuneixen tots i allà és on ocurrirà el tràgic final de la història. Poc a poc van baixant els cavallers somniant en el que farien amb tot el tresor recuperat, quan des de fora es sent un crit esgarrifós: "i plou a bots i barrals!". En pocs moments l'aigua arriba fins a la cintura i el tresor que ve amb els últims, ara es troba irremediablement al mig del túnel. Immediatament el cap els hi ordena:

—Deixeu anar el botí, i veniu ràpid.

—Però..., se'ns anirà al fons.

—Sí, i si no us doneu pressa, vosaltres també.

Allà es va quedar el somni de molts anys i lluites, però les cares van canviar al recordar que encara els hi quedava "el bastó de la neu", vigilat primorosament per la forçada panxa del mossèn.

Durant molt de temps el Comte i molts dels seus homes van pensar que el que va passar aquella nit havia estat un càstig de Déu, i temerós, va restaurar l'Orde.

Quan es va derruir el castell, els granollerins van voler deixar en peu la "Torre dels Condemnats", on van estar presoners els "Vallensots". I possiblement per deixar constància d'on queia, més o menys, el tresor.

Aquesta torre es troba actualment mig derruïda i en un turó al costat de l'Hospital General de Granollers.

David Núñez
(Escola Jacint Verdaguer)